

HỒI THỨ HAI MƯƠI TƯ VẠN HUYẾT SÁT CÔNG

Trong thạch môn là một thông đạo dài chừng hai mươi trượng thì thông ra một sơn cốc khác. Nguyên U Hồn Cốc gồm hai sơn cốc gần liền với nhau ăn thông mặt một thông đạo được Cự Linh Giáo kiến trúc thành thạch môn bí mật. Hậu cốc lớn hơn, hoàn toàn không có lối vào trừ thông đạo với thạch môn bí mật này nên hết sức ẩn mật. Khi địch nhân tấn công thì chỉ tiến vào được tiền cốc rồi cứ ở đó mà trở thành mục tiêu cho vô số cung tên, địa lôi và cạm bẫy mà thôi.

Qua hết thông đạo thì tới một quảng trường bằng phẳng chan hòa ánh trăng, Thanh Trúc Đạo Nhân sợ bị đối phương phát hiện nên không dám đi tiếp nữa nấp vào một góc tối quan sát, thấy hậu cốc khá rộng phân ra nhiều khu vực nhỏ, phòng ốc, lầu các đứng san sát, nhiều nơi phát ra đèn đuốc sáng choang.

Lão quan sát một lúc rồi tiến về một khu nhà tương đối khuất, bên trong phát ra ánh đèn không sáng lắm.

Đến nấp vào lùm cây tối sẫm trước hành lang, chợt nghe trong một gian phòng phát ra tiếng nói khàn khàn rất khế, phải ngưng thần mới nghe rõ:

- Giáo chủ ít khi rời khỏi “Địa Ma Cung”, làm sao lần này đi lâu thế mà vẫn chưa quay về?

Tiếng một người khác trẻ hơn đáp:

- Khái bầm hộ pháp, có thể Tạ Vũ Diệp đã chết nên Giáo chủ ở lại giải quyết tàn cục cũng nên.

Người có giọng khàn khàn quát:

- Lý Tam Cầu! Người chớ nói bậy! Nếu Tạ Vũ Diệp chết một cách dễ dàng như thế thì Xuân Phong Đạo Nhân ta đâu có thảm bại dưới tay hắn mà đến nỗi thân tàn ma dại thế này? Ài! Ta từng tung hoành giang hồ suốt mấy mươi năm, uy danh hiển hách không biết bao nhiêu, thế mà thân bại danh liệt dưới tay một tiểu tử chưa ráo máu đầu, thật chẳng có thể tâm chút nào!

Người trẻ hơn nói:

- xin hộ pháp chớ phiền lòng! Giáo chủ nhất định sẽ báo thù cho lão nhân gia, xin hộ pháp bình tâm mà tịnh dưỡng cho sớm hồi phục!

Người có giọng khàn khàn tự xưng là Xuân Phong Đạo Nhân “Hừ” một tiếng nói:

- Hừ! Tịnh dưỡng gì chứ! Nếu giáo chủ muốn phục thù cho lão phu thì tốt quá rồi! Nhưng đằng này giáo chủ lại cho nhốt lão phu vào chỗ này thì có khác gì chôn lao tù đâu? Thế này thì còn gì là oai phong của một vị hộ pháp nữa?

Người trẻ hơn buông lời an ủi:

- Giáo chủ đối với Xuân hộ pháp tình như thủ túc, sao có thể vô tình đối với lão gia nhân được chứ? Bây giờ đại sự chưa thành, chính là lúc cần trọng dụng người tài, nhất định Giáo chủ không quên lão gia nhân đâu!

Xuân Phong Đạo Nhân cười kha kha nói:

- Lý Tam Cầu người nói vậy chẳng phải không có lý! Nhưng lão phu chỉ sợ mỗi hận của mình khó báo được mà thôi. Tạ Vũ Diệp chẳng những công lực không thua kém gì Giáo chủ mà chỉ e còn cao hơn...

Lý Tam Cầu nói:

- Chỉ e Xuân hộ pháp còn chưa biết lần này Giáo chủ đích thân xuất mã cùng hai vị Thu, Đông hộ pháp và mấy vị đường chủ là quyết tiêu diệt cho bằng được Tạ Vũ Diệp. Nếu vạn nhất Giáo chủ không thắng nổi Tạ Vũ Diệp thì cùng mấy vị nữa hợp lực thi triển “Vạn lưu quy nhất đại pháp”, thử hỏi Tạ Vũ Diệp chỉ mới mười chín hia mươi tuổi, công lực được bao nhiêu mà đối phó nổi với Giáo chủ hợp nhất với hai ba cao thủ khác? Xuân hộ pháp cứ yên tâm đi! Chỉ ít ngày nữa là có tin mừng tới “Địa Ma Cung” mà thôi!

Thanh Trúc Đạo Nhân nghe tới đó kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu quả thật ta luyện được “Vạn lưu quy nhất đại pháp” kết hợp với vài tên hộ pháp nữa đấu với Diệp nhi thì dù cho công lực nó có cao hơn mấy lần cũng khó mà toàn mạng!

Lại nghe Xuân Phong Đạo Nhân cười “Hô hô” nói:

- Hy vọng là như thế! Nếu Tạ Vũ Diệp chết thì chẳng mấy chốc nữa bá nghiệp của Cự Linh Giáo tắt thành. Chỉ tiếc bốn hộ pháp không thể đóng góp công sức vào công cuộc bình định các phái, với thượng tích này, chỉ e phải qua năm sáu tháng nữa mới phục hồi như cũ...

Lý Tam Cầu nói:

- Xuân hộ pháp! Nghe nói “Vạn lưu quy nhất đại pháp” là do vị “A Mễ Thân Tăng” truyền thụ phải không?

Xuân Phong Đạo Nhân đáp:

- Chính thế! Người không thấy mấy ngày nay có một vị Phiền tăng mặc hồng y tới võ trường truyền thụ võ học cho Giáo chủ và mấy vị hộ pháp, Đường chủ đó sao?

Lý Tam Cầu lại hỏi:

- Thì ra vị Phiền Tăng của Tây vực biết “Vạn lưu quy nhất đại pháp”?

Xuân Phong Đạo Nhân đáp:

- Không sai!

Lý Tam Cầu lại hỏi:

- Nhưng vị “A Mễ Thần Tăng” đó có quan hệ gì với bốn giáo mà đến đây truyền thụ võ học?

Xuân Phong Đạo Nhân đáp:

- Nghe nói ngày xưa hai vị tiền bối Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Cảnh Nhân từng quen biết và có đại ân cứu mạng đối với “A Mễ Thần Tăng” nên bây giờ tới báo ân...

Thanh Trúc Đạo Nhân nghe thêm một lúc nhưng không có tin tức gì đáng quan tâm nữa nên bỏ đi điều tra thêm mấy chỗ trong “Địa Ma Cung” rồi quay ra thông đạo.

Lúc này mặt môn đã đóng kín, nhưng nhờ kinh nghiệm phong phú nên tìm tòi một lúc, Thanh Trúc Đạo Nhân cũng phát hiện ra cơ quan mở cửa thoát ra ngoài.

Bằng thủ thuật giống như lúc tiến vào, nửa canh giờ sau, Thanh Trúc Đạo Nhân cùng Trác gia huynh đệ đã ra khỏi U Hồn Cốc.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ vẫn chưa ngủ, thần tình thắc thỏm bất an, thấy ba người quay về liền chạy ra nghênh đón, hỏi ngay:

- Tiền bối chuyến này điều tra được tin tức gì?

Thanh Trúc Đạo Nhân thở dài đáp:

- Tình cảnh ở “Địa Ma Cung” còn chưa rõ ràng lắm, nhưng lo nhất là có thể Diệp nhi đã gặp nguy hiểm...

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ giật mình hỏi:

- Tiền bối nghe được tin tức gì thế?

Thanh Trúc Đạo Nhân không trả lời, vào phòng xong mới kể lại cho “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ nghe cuộc đối thoại giữa Lý Tam Cầu và Xuân Phong Đạo Nhân.

Ba người nghe xong đều lộ vẻ lo lắng.

Trác Vũ Đình hỏi:

- Đã chắc gì Tà đại hiệp không đối phó nổi với Mỹ Thiết Am và mấy tên hộ pháp?

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Tiểu bằng hữu! Người nên biết “Vạn lưu quy nhất đại pháp” là tuyệt học bí truyền của Tây vực. Ngày xưa lão đạo từng nghe sư đệ nói qua “Vạn lưu quy nhất đại pháp” có thể quy tập công lực của ba bốn người làm một do một người phát ra. Nghe nói hiện có một tên Phiên tăng là “A Mễ Quái Tăng” đang ở trong “Địa Ma Cung” truyền dạy công phu đó cho Mỹ Thiết Am... Người cứ nghĩ

xem Giáo chủ Cụ Linh Giáo Mỹ Thiết Am là truyền nhân duy nhất của hai tên đại ma đầu cái thế võ lâm ngày trước Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân. Hai tên này đã từng gây nên nhiều trận gió tanh mưa máu trong giang hồ mà không ai làm gì nổi. Rất nhiều cao thủ võ lâm phải bỏ mạng dưới “Vạn huyết sát công” của chúng. Mỹ Thiết Am được hai tên đại ma đầu này chân truyền, võ công cao tới mức nào không nói cũng biết. Nghe nói hẳn luyện “Vạn huyết sát công” đã đạt tới chín thành hỏa hầu rồi. Đã thế Mỹ Thiết Am còn được hai tên Thu, Đông hộ pháp dồn hết nội công vào “Vạn lưu quy nhất đại pháp” đấu với Tạ Vũ Diệp.

Thử hỏi Diệp nhi dù công lực cao đến mức nào mà đấu với ba tên ma đầu thì chịu sao thấu?

Lão đạo chỉ e cho dù Diệp nhi không tánh mạng đương trường thì cũng trở thành tàn phế suốt đời thôi...

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ gật đầu nói:

Bây giờ Tạ thống lĩnh đã thành rường cột duy nhất của võ lâm để đối địch với Mỹ Thiết Am. Nếu lỡ ra Tạ thống lĩnh có mệnh hệ gì, hậu quả thật khó mà tưởng tượng!

Trác Vũ Hiên nói:

- Tiền bối và Bàn huynh chớ vội bi quan! Cát nhân tự có thiên tương. Đã chắc gì Tạ đại hiệp không thoát qua kiếp nạn này?

Thanh Trúc Đạo Nhân chấp tay nói:

- Vô Lượng Phật! hy vọng như lời tiểu bằng hữu vừa nói... Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

Trác Vũ Hiên nói:

- Bây giờ đã quá nửa đêm rồi, theo ý văn bối thì chúng ta nên nghỉ ngơi cho lại sức, ngày mai hãy tính xem nên làm gì tiếp. Có thể Phân đà Ngân Xuyên nhận được chỉ thị gì đó cũng nên...

Mọi người nghe theo tản về giường ngủ.

Sáng hôm sau, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ thức dậy đã gần trưa. Lúc đó Trá gia huynh đệ đều đã dậy cả.

Bàn Khắc Chỉ không thấy Thanh Trúc Đạo Nhân liền hỏi:

- Hai vị huynh đệ! Chân Nhân đâu?

Trác Vũ Hiên đáp:

- Chân Nhân đi hỏi Vệ đà chủ xem có tin tức gì về Tạ đại hiệp do Doãn Bang chủ báo về không ...

Vì chưa có kế hoạch hành động gì thêm nên ba người cũng nóng lòng chờ Thanh Trúc Đạo Nhân để hỏi xem tin tức như thế nào.

Đến gần tối Thanh Trúc Đạo Nhân mới trở về.

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của lão đạo, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chi cũng biết không có tin tức gì khả quan nhưng vẫn hỏi:

- Lão tiên bối! Đã có tin gì từ Doãn Bang chủ chưa?

Thanh Trúc Đạo Nhân lắc đầu thở dài đáp:

- Chưa có! Lòng lão đạo đang sôi lên đây!

Trác Vũ Hiên nói:

- Lão tiên bối! Vẫn bối cho rằng nếu Tà đại hiệp gặp chuyện gì bất trắc tất Doãn Bang chủ đã báo tin về rồi! Nếu không có tin gì, chắc sự thể vẫn bình thường...

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi nói:

- Cái đó rất khó nói... Vì Doãn Bang chủ và mấy vị khác cùng đi với Tà đại hiệp, tất nhiên cả mấy người đều rơi vào ổ phục kích của Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ của hắn. Chỉ cần Tà đại hiệp bị thương ắt những người khác không còn ai là đối thủ của Mỹ Thiết Am nữa...

Thanh Trúc Đạo Nhân lo lắng hỏi:

- Bàn đại hiệp cho rằng mọi người đều trúng phải độc thủ của tặc đảng Cự Linh Giáo?

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi thở dài đáp:

- Cự Linh Giáo xưa nay hạ thủ không bao giờ để ai sống sót...

Suốt ngày và đêm hôm đó không khí âm đạm bao trùm cả ngôi địa thất, thậm chí mọi người bỏ cả bữa ăn tối không ai động đũa.

Một đêm tưởng chừng vô tận rồi cũng trôi qua.

Mờ sáng hôm sau, “Hoa Diện Thụ Sinh” Vệ Quang tới rất sớm, vừa vào phòng đã nói ngay:

- Lão tiên bối và mọi người đừng rầu rĩ nữa. Có tin tức về Tà đại hiệp rồi!

Cả bốn người thấy vẻ mặt của Vệ Quang thì giống như cát được tảng đá ngàn cân khỏi lòng ngực.

Thanh Trúc Đạo Nhân vội hỏi:

- Tin tức thế nào?

Vệ Quang đáp:

- Bang chủ gửi tin khẩn báo về rằng Mỹ Thiết Am bố trí hơn hai chục cao thủ phục kích ở Đoạn Hồn Nhai để ám toán Tà đại hiệp, chúng thi triển cả “Vạn lưu quy nhất đại pháp” nhưng cuối cùng Mỹ Thiết Am và hai tên hộ pháp bị Tà đại hiệp đánh bại phải bỏ chạy, tuy nhiên Tà đại hiệp cũng bị thương, sau vài

ngày tới Thanh Vân Quán điều trị, nay thương thế đã đỡ khá nhiều, hiện không còn đáng ngại nữa...

Nói xong lấy ra một mảnh giấy trao cho Thanh Trúc Đạo Nhân.

Lão đạo tiếp lấy, đọc lướt qua xong nói:

- Vô Lượng Phật! Vũ Hiên tiểu bằng hữu quả nhiên nói không sai! Đúng là cát nhân thiên tướng, trời không thể diệt đạo phò ma được!

Mấy ngày sau nửa thì ở U Hồn Cốc không khí nhộn nhịp hẳn lên, qua điều tra biết được Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ thất trận từ Đoạn Hồn Nhai trở về, kết quả có đến tám cao thủ bị giết, Đông Diện Miêu Chủ và một tên Đường chủ bị trọng thương, Mỹ Thiết Am sợ Tạ Vũ Diệp thừa thắng suất lĩnh quần hùng đến tập kích nên vừa ra sức tập luyện võ công vừa ra lệnh ho thuộc hạ đệ tử tăng cường canh phòng hết sức nghiêm ngặt.

Đến bây giờ thì Thanh Trúc Đạo Nhân, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ, Trác gia huynh đệ và cả “Hoa Diện Thụ Sinh” Vệ Quang không còn nghi ngờ gì về tin tức của Doãn Bang chủ báo về nữa.

Điều đó càng làm cho mọi người nức lòng tăng cường điều tra tin tức.

Vì Cự Linh Giáo tăng cường canh phòng nghiêm mật hơn nên Thanh Trúc Đạo Nhân không để “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ đi theo mình nữa mà thâm nhập vào “Địa Ma Cung” một mình.

Lão đã mấy lần đến đây nên địa hình khá thông thạo, không lần nào gặp chuyện bất trắc.

Tối hôm đó lão tới một biệt thất trên cửa đề ba chữ “Thần công đường”, trước cửa còn gắn tấm bảng đề mấy chữ “Nếu không có lệnh Giáo chủ, kẻ nào tự tiện vào đây lập tức bị tử hình!”

Thanh Trúc Đạo Nhân nghĩ thầm:

- Nhất định đây là nơi Mỹ Thiết Am luyện “Vạn huyết sát công” rồi!

Xung quanh biệt thất các cửa sổ đều đóng chặt, hơn nữa xung quanh lúc nào cũng có vệ binh tuần tiễu, tuy vậy Thanh Trúc Đạo Nhân vẫn dễ dàng nhảy lên một cành cây rậm rạp vươn tới tận mái phòng mà không bị phát hiện thậm trọng gỡ ra một tấm ngói nhìn vào.

Mỹ Thiết Am ngồi một mình bên chiếc bàn xếp đầy rượu thịt nhòm nhoàm ăn uống, bên tay phải hẳn có một lò lửa đỏ rực, trên lò bắc một nồi nước lớn sôi sùng sục, bên cạnh đó là một tấm phản đá lớn, không biết dùng để làm gì?

Chừng như rượu no thịt đủ, Mỹ Thiết Am đứng lên, vung tay quát:

- Giải vào!

Tiếng lệnh vừa dứt, ở bức tường cuối phòng chợt mở ra một cánh cửa bí mật có thạch cấp dẫn sâu xuống đất.

Một tên lục y hán tử lưng đeo kiếm, áp giải hai người tay bị trói chặt, hai mắt bị bịt kín, tiến từng bước một lên khỏi địa đạo tiến vào Thần công đường”.

Hai người bị trói dường như không biết võ công, tuy người vạm vỡ, chân tay chắc nịch nhưng bước đi run lẩy bẩy, có lúc phải bị tên hán tử đẩy phía sau.

Tên lục y hán tử giải hai người kia đến ngồi lên chiếc phản, xuất thủ điểm mấy chỗ huyết đạo rồi cởi dây trói cho hai người, đặt nằm xuống phản.

Bấy giờ Mỹ Thiết Am mới đứng lên, cởi y phục ra chỉ chừa lại chiếc quần đùi với tay lấy ngọn chủy đao sắc như nước bước tới tấm phản.

Hai người kia mắt bị bịt chặt, cả Ma Huyết và Á Huyết đều bị điểm nên không có phản ứng gì.

Mỹ Thiết Am quỳ xuống bên cạnh đầu một trong hai nạn nhân bắt thần vung tay cắm mũi dao chọc vào cổ họng giống như người ta chọc tiết lợn.

Khi ngọn đao được rút ra, người kia vẫn lảo kêu lên được, từ cổ họng phát ra những tiếng ằng ặc và một vòi máu phun ra...

Mỹ Thiết Am ghé miệng vào hứng lấy vòi máu nuốt ừng ực...

Thanh Trúc Đạo Nhân ngồi trên mái nhà cảm thấy khí huyết sôi lên phải hết sức ghì nén mới khỏi phá vỡ mái nhà nhảy xuống tên ác quỷ kia...

Hút hết máu của người thứ nhất, Mỹ Thiết Am hất xác nạn nhân xuống đất, ngồi bàn tọa lên tấm phản vận công một lúc cho đỡ rục lên rồi nhúng cả hai tay vào nồi nước sôi.

Từ lòng bàn tay đỏ rục của hắn, hai luồng nhiệt khí màu trắng tỏa ra thành luồng xa tới chín mươi thước mới tan dần...

Quá trình luyện công kéo dài chừng nửa canh giờ thì dừng lại, Mỹ Thiết Am lặp lại chu trình đối với nạn nhân thứ hai...

Thanh Trúc Đạo Nhân không tiếp tục theo dõi nữa, hít vào một hơi chân khí cho bình tĩnh lại, rời khỏi cành cây nhảy xuống theo đường cũ ra khỏi “Địa Ma Cung” quay trở về địa thất kể lại tất cả cho “Địa Hồ” Bằng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ nghe.

Trác Vũ Hiên nghe xong nghiêng răng nói:

- Ngày sau bắt được tên ác tặc đó, Trác mỗ thê sẽ băm vằm hắn làm trăm mảnh!

Thanh Trúc Đạo Nhân trầm giọng:

- Lão đạo nghe sư đệ nói nếu luyện “Vạn huyết sát công” đến cảnh giới tối cao thì khi vận công lên, cả hai cánh tay đỏ như máu, nhiệt khí bắn ra xa cả trượng, hôm nay xem lại thì Mỹ Thiết Am đã luyện tới mười thành hỏa hầu rồi, chỉ sợ trong võ lâm khó tìm được người đấu với hắn mười chiêu. Không biết Diệp nhi có đủ khả năng thắng được tên ác thú đó không?

Trác Vũ Đình nói:

- Tiền bối chớ lo, Tạ đại hiệp đã từng đấu với Mỹ Thiết Am ở Đoạn Hồn Nhai rồi, nhất định sẽ tìm được biện pháp thắng tên ác ma đó! Mỹ Thiết Am cùng đồng lõa đã khiếp sợ mà chạy đi, xem ra chỉ giống như loài ác cầu bị đòn tới chân tường, tìm mọi cách cắn càn mà thôi...

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi tiếp lời:

- Trác huynh nói không sai! Ở Đoạn Hồn Nhai ba bốn người dốc hết công lực làm một đối chưởng với Tạ đại hiệp mà còn thua chạy, bây giờ cho dù Mỹ Thiết Am luyện thêm vài thành hỏa hầu nữa thì có gì đáng sợ? Chỉ không biết có cách gì phá giải được “Vạn lưu quy nhất đại pháp” không?

Thanh Trúc Đạo Nhân lắc đầu:

- Theo lão đạo biết thì không có!

Trác Vũ Hiền nói:

- Lão tiền bối! Sao chúng ta không nghĩ cách bắt “A Mễ Quái Tăng” tới “Đan Tâm Trại”? Đương nhiên qua hãn mà có cách phá được “Vạn lưu quy nhất đại pháp”.

Thanh Trúc Đạo Nhân cười nói:

- Tiểu bằng hữu coi thường Cự Linh Giáo quá! Người nên biết chúng ta tới đây tốn quá nhiều công sức và tâm huyết, dốc tận võ học và tâm cơ mới điều tra được một vài vấn đề, như vậy mà chưa bị lộ là đã quá may mắn rồi. Nếu muốn bắt được “A Mễ Quái Tăng”, cho dù chúng ta không rơi vào tay địch thì chí ít cũng bị lộ hành tích để ma đảng đề phòng, sau này sẽ gây thêm khó khăn cho Diệp nhi và quần hùng biết bao nhiêu?

Trác Vũ Hiền nói:

- Chúng ta có thể dùng độc đối với tên Phiên tăng đó...

Thanh Trúc Đạo Nhân ngắt lời:

- Cũng không được! Mọi động thái làm cho Cự Linh Giáo cảnh giác đề phòng, lão đạo đều không chấp thuận!

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi góp lời:

- Bây giờ chúng ta trở về “Đan Tâm Trại” nêu vấn đề cho quần hùng quyết định, thế nào?

Thanh Trúc Đạo Nhân gật đầu:

- Công việc điều tra như vậy là tương đối có kết quả, chúng ta cũng nên về rồi!

Thế là ngay hôm sau, bốn người đến Phân đà Cái Bang từ biệt đà chủ “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang lên đường về “Đan Tâm Trại”.

Chuyến đi này tuy không làm nên chiến tích gì nhưng đạt được mục đích nên cả bốn người đều rất phấn khởi.

Mấy ngày sau, bốn người tới một tiểu trấn dưới chân núi Lục Bàn Sơn có tên là Tây Nguyên Trấn.

Trấn chỉ có hơn trăm hộ dân cư nhưng không khí cũng rất náo nhiệt.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ muốn vào trấn tìm khách điểm nghỉ lại thì Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Ba vị cứ vào trấn nghỉ ngơi đi. Lão đạo có một người bằng hữu ở Vân Sơn Tự cách đây mười mấy dặm, muốn đến thăm lão một chút, ba ngày sau sẽ gặp lại các vị.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ hỏi thăm đường tới Vân Sơn Tự hẹn trưa mai tới tìm rồi bốn người chia tay nhau đi hai hướng, ba người trẻ tuổi vào Tây Nguyên Trấn, còn một mình Thanh Trúc Đạo Nhân đến Vân Sơn Tự.

Vân Sơn Tự là ngôi chùa lớn, trong chùa có tới mấy chục vị hòa thượng.

Trụ trì “Vân Vụ Hòa Thượng” thấy Thanh Trúc Đạo Nhân đến thăm thì vô cùng cao hứng liền mời đến thiền phòng nói chuyện.

“Vân Vụ Hòa Thượng” vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm Tự, sau khi rời Thiếu Lâm Tự mới xuống tóc xuất gia đến Vân Sơn Tự.

Mười mấy năm trước Thanh Trúc Đạo Nhân thường đến đây chơi, hai người bàn đủ mọi chuyện trên trời dưới biển, có khi cả tháng chưa hết chuyện!

Hai người hết bàn chuyện văn lại bàn sang chuyện võ. “Ma vân kiếm pháp” của “Vân Vụ Hòa Thượng” được Thiếu Lâm chân truyền, “Hoa Sơn kiếm pháp” của Thanh Trúc Đạo Nhân cũng lừng danh Vũ Nội, hai người càng đàm luận càng say sưa, câu chuyện tưởng chừng không sao dứt ra được.

Cách đây không lâu, vị sư cụ của Vân Sơn Tự viên tịch, truyền nhiệm chức chủ trì lại cho “Vân Vụ Hòa Thượng”, từ đó Vân Vụ dốc hết thời gian vào việc nghiên cứu Phật kinh và xử lý các sự vụ trong chùa, không còn rảnh rỗi để nghiên cứu võ học nữa, thỉnh thoảng mới đi mấy đường quyền cước để rèn luyện thân thể, ít khi cầm đến thanh kiếm.

Vì thế lần này Thanh Trúc Đạo Nhân tới đây, hai người ít bàn đến võ học mà nặng về kinh kệ.

Mặc dù vậy hai người chuyện trò rất tâm đầu ý hợp, thâu đêm không ngủ.

Ở lại Vân Sơn Tự hai ngày, đến tối ngày thứ ba, Thanh Trúc Đạo Nhân mới sực nhớ “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ hẹn sẽ đến tìm mình mới hỏi tri khách hòa thượng xem hôm nay có ai đến tìm không.

Nghe tri khách Tăng trả lời không có, Thanh Trúc Đạo Nhân ngạc nhiên lắm lắm:

- Chẳng lẽ họ đã gặp phải biến cố gì?

Thấy bằng hữu bần thần như vậy, “Vân Vụ Hòa Thượng” liền hỏi:

- Đạo hữu đi cùng ai tới đây vậy?

Thanh Trúc Đạo Nhân đáp:

- Bần đạo đi với hai vị tiểu bằng hữu tới đây. Khi bần đạo ghé lên chùa thì họ vào Tây Nguyên Trấn...

Khi “Vân Vụ Hòa Thượng” gắng hỏi thêm, Thanh Trúc Đạo Nhân mới kể lại đầu đuôi câu chuyện mình nhận nhiệm vụ trinh sát sào huyệt của Cụ Linh Giáo tới Ngân Xuyên, ở đó gặp thêm “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ...

“Vân Vụ Hòa Thượng” trầm ngâm nói:

- Ở Lục Bàn Sơn có một bọn lục lâm, chẳng lẽ có liên quan gì đến việc này?

Thanh Trúc Đạo Nhân hỏi:

- Bọn đó lai lịch như thế nào?

“Vân Vụ Hòa Thượng” đáp:

- Tuy cũng là người trong hắc đạo cả, nhưng những người này tương đối trọng nghĩa, không làm hại lê dân bá tánh, họ còn bảo hộ cho bốn tự, giữ an toàn cho thiện nam tín nữ đến chùa dâng hương chưa bao giờ để xảy ra sự cố nào.

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Bần đạo cần vào trấn điều tra xem...

Cả Tây Nguyên Trấn chỉ có một ngôi khách điếm có tên “Vũ Hoa khách điếm”, khi Thanh Trúc Đạo Nhân đến hỏi, tả lại dáng người thì lão điếm chủ trả lời rằng không có ba người khách nào như mô tả cả.

Thanh Trúc Đạo Nhân quan sát thái độ lão ta, cảm thấy có vẻ người này dường như muốn né tránh cho qua chuyện nên sinh nghi ngờ liền quyết định trú lại để điều tra thêm.

Một đêm trôi qua bình yên vô sự, sáng hôm sau Thanh Trúc Đạo Nhân rời điếm tiền vào Lục Bàn Sơn, định tìm sơn trại lục lâm điều tra tình hình.

Sơn trại cách quan đạo rất xa, ban ngày Thanh Trúc Đạo Nhân chỉ đi ngang qua, ghi nhớ những trạm canh phòng chờ đến tối mới đột nhập vào trại.

Khinh công của Thanh Trúc Đạo Nhân đã tới mức xuất thân nhập hóa, đột nhập vào một nơi tàng long ngoạ hổ như Tổng đàn Cự Linh Giáo “Địa Ma Cung” mà thần không hay quỷ không biết, nói gì một sơn trại lục lâm tầm xoàng?

Sơn trại khá lớn, có nhiều phòng ốc, Thanh Trúc Đạo Nhân nấp trên mái sảnh dòm vào, thấy trong sảnh có mấy người đang ngồi quây quần bên bàn rượu vừa ăn uống, vừa bàn chuyện.

Ngồi ở ghế chủ tọa có hai tên trung niên hán tử. Một người hỏi:

- Hôm trước bắt được ba người, chúng có cung khai gì không?

Hán tử ngồi bên hữu mặt đen như đất nói đáp:

- Khải bẩm Tổng trại chủ, ba người đó sau khi tỉnh lại chỉ luôn miệng chửi bới mà không chịu cung khai bất cứ câu gì.

Tên Tổng trại chủ hỏi:

- Chúng chửi thế nào?

Hắc diện hán tử lúng túng đáp:

- Chúng nó ... chửi rất khó nghe, bảo chúng ta là tặc, kẻ cướp...

Một hán tử chừng bốn mươi tuổi ngồi đối diện, cầm chừa bộ râu dê tức giận quát:

- Mẹ nó! Sao các người không dùng cực hình?

Hắc diện hán tử đáp:

- Ba tên đó võ công rất cao, thuộc hạ sợ xảy ra điều bất trắc.

Hán tử râu dê nói:

- Theo ta thấy cứ giằn cho chúng nó như xương tăt sẽ phun ra hết!

Tên tổng trại chủ nói:

- Hiền đệ chớ lỗ mãng! Chỉ sợ những người kia có lai đầu đấy!

Hán tử râu dê đáp:

- Chẳng lẽ chúng ta là người của Cự Linh Giáo?

Tổng trại chủ lắc đầu đáp:

- Không sao đâu! Tặc nhân Cự Linh Giáo đều có đặc điểm trên mu bàn tay trái có một vết ấn màu đỏ. Cứ chờ cho chúng bình tĩnh lại, ta sẽ đến gặp chúng xem!

Thanh Trúc Đạo Nhân nghe câu đó nghĩ thầm:

- Người này đã gọi Cự Linh Giáo là tặc, tất có mối xung khắc nào đó với tặc đảng...Chi bằng ta cứ làm thế này...để tranh thủ thêm mấy vị bằng hữu thì hơn...

Nghĩ thế, lão từ bỏ ý định cứu người rời khỏi sơn trại quay về khách điếm.

Sáng hôm sau, Thanh Trúc Đạo Nhân một mình đến sơn trại, dọc đường không bị ai ngăn cản, mãi tới cổng trại mới có hai tên hán tử mang đao chặn đường hỏi:

- Đạo trưởng là ai? Tới đây có việc gì?

Thanh Trúc Đạo Nhân hỏi lại:

- Tổng trại chủ các người có trong trại không? Lão đạo muốn gặp ông ta.

Một tên hán tử nói:

- Xin đạo trưởng chờ một lát!

Nói xong chạy ngay vào trại bẩm báo.

Lát sau có mười mấy người từ trong sảnh bước ra, Thanh Trúc Đạo Nhân thấy trong đó có tên Tổng trại chủ, hắc diện hán tử và hán tử râu dê.

Tên canh cổng bước ra nói:

- Mời đạo trưởng vào!

Thanh Trúc Đạo Nhân đi vào tới giữa tiền viện thì gặp mười mấy người kia liền dừng lại nhìn, thấy vị Tổng trại chủ mình cao tám thước, dáng hơi gầy, hai mắt sáng quắc, thái dương huyết nhô cao, hiển nhiên nội lực không kém.

Lão đạo chấp tay nói:

- Vô Lượng Phật! Ở đây có vị Tổng trại chủ không?

Tổng trại chủ hoàn lễ đáp:

- Tại hạ chính là Tổng trại chủ. Đạo trưởng tìm tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?

Thanh Trúc Đạo Nhân đáp:

- Vô Lượng Phật! Lão đạo có ba người bằng hữu vô cớ bị người của quý trại bắt tới đây, có thể cho phép họ ra gặp bản đạo không?

Tổng trại chủ chưa kịp đáp thì hán tử râu dê đã tranh lời:

- Không có chuyện đó đâu!

Thanh Trúc Đạo Nhân thấy người này mắt bé môi mỏng, chòm râu dê thưa lưa mấy sợi, tướng gian xảo, thấp hơn Tổng trại chủ tới một cái đầu thì không thèm nhìn hẳn nữa, hướng sang Tổng trại chủ nói:

- Trước mặt chân nhân không nên nói giả! Tổng trại chủ hãy biết điều một chút, hãy giao trả ba vị bằng hữu cho lão đạo, được chứ?

Hán tử râu dê cười hắc nói:

- Người nói gì? Định uy hiếp huynh đệ chúng ta sao? Chẳng lẽ chúng ta còn sợ lão mũi trâu người?

Thanh Trúc Đạo Nhân bình tĩnh nói:

- Vô Lượng Phật! Thí chủ ăn nói đứng đắn một chút! Nếu không đừng trách lão đạo không khách khí!

Hán tử râu dê cười kha kha nói:

- Lão mũi trâu người muốn động thủ chứ gì? Rất tốt! Lão tử đang ngứa tay đây! Nói thật cho người biết, bằng hữu của người đang ở trong tay ta. Nếu người có bản lĩnh thì cứ mang đi đi!

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Nếu vậy thì các vị cứ định ra cách thức, lão đạo sẽ phụng bồi!

Tổng trại chủ chột nghiêm mặt nói:

- Đạo trưởng là thế ngoại cao nhân, sao phải chếp nhật với Tiết trại chủ? Sự việc có thể thương lượng một cách hòa bình, sao đã vội động thủ?

Thanh Trúc Đạo Nhân lạnh lùng đáp:

- Các vị vô cớ đến khách điểm dùng nguy kế ám toán bắt người, lão đạo tới đây đòi người lại, còn khiêu khích, bảo lão đạo làm thế nào nữa?

Tổng trại chủ thấy Thanh Trúc Đạo Nhân không chịu xuống nước, trầm giọng nói:

- Đạo trưởng định dùng võ công phân cao hạ, huynh đệ tại hạ cũng không phải là người yếu bóng vía đâu. Nhưng đạo trưởng tự tin mình chắc thắng mấy phần?

Thanh Trúc Đạo Nhân lạnh lùng đáp:

- Chỉ e hai vị không có bao nhiêu tiện nghi đâu!

Tên họ Tiết nghe nói nộ khí bốc cao, gầm lên:

- Lão mũi trâu chó cuồng ngạo! Có bản lĩnh cứ xuất ra thì biết! Phương huynh! Chúng ta cùng vào!

Thanh Trúc Đạo Nhân bình tĩnh nói:

- Hai vị xuất chiêu đi!

Thanh Trúc Đạo Nhân là trưởng lão của phái Hoa Sơn, lại là sư tổ của vị nhất đại kỳ hiệp Tạ Vũ Diệp, có đâu vô cớ động thủ với hạng lục lâm nhãi nhép mà bất chấp thân phận?

Chỉ là hôm nay lão đã có chủ kiến nên cố ý chọc giận đối phương để xem tên Tổng trại chủ võ công ra sao mà dám đối địch với Cự Linh Giáo?

Lão thấy đây là giai đoạn khó khăn của võ lâm, muốn tiêu diệt được Cự Linh Giáo ắt huy động được nhân sĩ đứng dưới cờ Tạ Vũ Diệp càng đông càng tốt.

Nghe Thanh Trúc Đạo Nhân nói xong, Tiết trại chủ lập tức xông vào song chưởng cùng xuất, vận tới tám thành công lực đánh sang mục tiêu “Đan phụng triều dương!”

Phương Tổng trại chủ không chậm trễ, lướt tới bên tả Thanh Trúc Đạo Nhân, tả chưởng đánh tới “Kinh Môn Huyệt” bên sườn, còn hữu chưởng đánh lên “My Viêm Huyệt”.

Cả hai xuất chưởng đều rất uy mãnh, lực đạo mạnh, chiêu thức kỳ ảo, động tác mau lẹ, chuẩn xác, xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm!

Thanh Trúc Đạo Nhân cười nhạt một tiếng, phát hai ống tay áo đánh ra một chiêu “Phi Thần cuồng nữ” chặn đứng cả bốn chưởng đối phương.

Tiết trại chủ tuy biết lợi hại nhưng bản tính vốn hung bạo nên tiếp tục triển thân pháp lạo vào, xuất hiện xung quanh Thanh Trúc Đạo Nhân, từ bốn hướng tả, hữu, tiền, hậu phát chưởng liên hồi kỳ trận.

Lão đạo cứ nguyên một chỗ, hai tay áo phát ra bốn phía đẩy lui chưởng lực đối phương.

Tiết trại chủ tuy đã biết không địch nổi đối phương nhưng lúc này đã bắt đầu say máu, nổi cơn liều mạng, càng đánh càng hung, lấn xả vào lão đạo bất chấp sống chết.

Phương Tổng trại chủ thấy thế hào khí cũng nổi lên phối hợp với Tiết lão đệ không bỏ.

Thanh Trúc Đạo Nhân cố ý thử võ công đối phương, đâu ngờ tình huống cả hai đều trở nên liều mạng?

Kỳ thực lão chưa muốn đành ngã đối phương, chỉ muốn hai tên trại chủ, nhất là cuồng đồ họ Tiết biết khó mà lui, đâu ngờ sự thể sinh ra ác hóa khó thu thập thế này?

Thanh Trúc Đạo Nhân không muốn kéo dài cuộc chiến thêm, xuất liền hai chiêu “Đại bằng triển dục” và “Ba vân lãnh điện chưởng” phân biệt đánh tới hai đối thủ.

- Bình! Bình!

Cả Phương Tổng trại chủ và Tiết trại chủ không sao đối phó nổi bị chưởng lực đánh trúng lão đảo lùi lại ba bốn bước nhưng vẫn không giữ được trầm ổn ngã nhào xuống.

Thanh Trúc Đạo Nhân thu chiêu ôm quyền nói:

- Hai vị trại chủ thứ lỗi, lão đạo hôm nay chỉ vì bất đắc dĩ để cứu bằng hữu ra nên xuất thủ hơi quá tay một chút...

Tiết trại chủ tròn mắt quát:

- Lão tặc! Hôm nay huynh đệ chúng ta bại dưới tay ngươi, chỉ có chết là cùng, nói chi cho lắm.

Thanh Trúc Đạo Nhân chấp tay nói:

- Vô Lượng Phật! Chuyện là do ngươi mà phát sinh. Hạng hung đồ ác bá như ngươi thì giết đi có gì đáng tiếc? Lão đạo chỉ nể vị Phương Tổng trại chủ chứ Lệ Hằng thêm đêm xia đến người đâu! Nếu muốn giết thì ngươi đã mất mạng tối qua rồi!

Tiết trại chủ lúng túng hỏi:

- Thế nào? Tối qua ngươi đã tới đây?

Thanh Trúc Đạo Nhân gật đầu đáp:

- Không sai!

Tiết trại chủ nhớ lại tình cảnh tối qua, nghĩ thầm:

- Nhất định tối qua lão đã nghe hết những lời chúng ta nói với nhau, với võ công của lão, muốn giết mình thì giống như trở bàn tay thôi, chắc lão đến vì lý do nào khác nữa...

Nghĩ đoạn đỏ bừng mặt không dám nói nữa.

Bấy giờ Thanh Trúc Đạo Nhân mới hướng sang Phương Tổng trại chủ chấp tay nói:

- Thật tình lần này lão đạo đến đây là không có ý gây sự mà chỉ muốn hai vị xuất sơn trợ giúp Tà Vũ Diệp một tay tiêu diệt Cự Linh Giáo, vì muốn thử võ công hai vị Trại chủ nên mới phải làm thế, mong hai vị lượng thứ cho.

Nghe mấy tiếng “giúp Tà Vũ Diệp tiêu diệt Cự Linh Giáo”, Phương Tổng trại chủ liền đứng lên, chấp tay đáp:

- Vì tiêu diệt tặc đảng Cự Linh Giáo, huynh đệ chúng tôi dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, rừng đao núi kiếm cũng không từ!

Nói xong dẫn Thanh Trúc Đạo Nhân vào đại sảnh, tôn lên ngồi ngôi tân tọa, sai thuộc hạ bưng trà đến dâng.

Trà rót xong, Phương Tổng trại chủ chấp tay hỏi:

Đạo trưởng vừa nói Tà Vũ Diệp, đó có phải là Tà thống lĩnh danh chấn giang hồ không?

Thanh Trúc Đạo Nhân gật đầu đáp:

- Không sai! Bàn đạo đi lần này là phụng mệnh Tà Vũ Diệp tới đây...

Tiết trại chủ hỏi:

- Đạo trưởng pháp hiệu là gì? Có thể cho biết không?

Thanh Trúc Đạo Nhân đáp:

Lão đạo là Thanh Trúc ở phái Hoa Sơn, vừa rồi cùng vị “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ của phái Côn Lôn và Trác gia huynh đệ tới Hạ Lan Sơn trinh sát tình hình của tặc đảng Cự Linh Giáo...